ſinnatſed wõttis Joſep enneſe jure ellama: ſeſt ta mõtles enneſe meleſt: „ehk mo em„ma kül wanna muld on, ja ei jakſa en„nam tõõd tehha, ſiis on ta ommetegi „minno emma: ta on monda tühi ja „monda waewa minno eeſt näinud, kui „minna alles rammoto ollin: nüüd on „temma rammoto: kuidas woiksin ma „temmale keik ſedda head, mis ta mulle „on teinud, parremaſt tasſuda, kui ma tedda, wannuſſes pühan auuſtada, „üllespiddada, ja temma ſüddant rõmus„tada. Ja minno wend ja minno õdde „on minno keigeliggimesſed ükſipäinis ma „ei ſa aego, ja enne kui ma woõra oria „wõttan, ſiis woiwad nemmad minno jure„res tõõd tehha, ni hästi kui nemmad woõ„ra jures tõõd tewad, ja woiwad ommaſt käest leiba süa.“ —

Nenda ſiis Joſep asſus tallomehheks, ja

ja ſeſt et ta keige omma ello aega olli õppind keige omma- ja omma wannema asiade eeſt murret kandma, ſiis olli ka nüüd ſe murre tallo eeſt teminale üks kerge asſi. Temma esſimenne hool käis ſepeä e, et ta keik need head kombed, mis ta wooral maal olli näinud, ja mis läbbi põlloõ kergemaſt ja uſſinamnaſt kordalähheb, ommas majapiddamisſes üllespõttis. Temma wend ja temma õdde, kes nſuggused asjad enne ep olnud näinud ei tahtnud algmisſes kül mitte sega rahhul olla: agga kui nemmad näggid, et nende tõ selle ue wisi järrele hõlpſamaſt korda läks: ſiis jätſid nem nad peagi wanad wisid mahha, ja püüdſid keik Joſepi mele järrele tehha; ka onnistas Jumal nende kätte tõõd, ja keik mis nemmad ettewõtſid, ſiggines.

Selle perre liggidal kus Joſep nüüd

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1789, lk. 19